

tilsyneladende ingen grænser for de ulykker, der vil hagle ned over boligejerne.

Først i de seneste dage er der kommet mere balance i tingene. Tre af landets førende skatteeksperter slog således i tirsdags i morgenavisen Jyllands-Posten fast:

»Den psykologiske skræffeft af pinsepakken er betydelig større, end tallene berettiger til. Ingen behøver at gå fra hus og hjem.«

Og af Berlingske Tidendes forsider i mandags fremgik det, at uanset hvor højt de forskellige interesseorganisationer har råbt i de sidste uger, er der intet, der tyder på dramatisk faldende priser eller et stagnerende boligsalg.

Med pinsepakkens finanspolitiske stramning sikres det, at dansk økonomi også fremover udvikler sig positivt. Alternativet ville være massive offentlige besparelser i størrelsesordenen 15 mia. kr., besparelser, som ville have en helt urimelig virkning for alle danskere.

Regeringen har fra begyndelsen inviteret til samarbejde om den nødvendige politik. Men samarbejdet om den nødvendige politik kræver også, at de, der indgår i et samarbejde, har viljen og modet til at gennemføre den nødvendige politik. Der er med andre ord to led: samarbejdet og den nødvendige politik.

Efter folketingsvalget stod partierne næsten i kø for at signalere samarbejdsvilje over for regeringen. Alle var villige til at samarbejde. Men ville man også den nødvendige politik? Det svævede i luften.

Venstres nye formand, hr. Anders Fogh Rasmussen, gik endda et skridt videre under Folketingets debat om statsministerens åbningsredegerelse den 27. marts, da han i stil med de førende valgforskere og politiske kommentatorer konkluderede, at regeringen ikke kunne bruge SF og Enhedslisten til noget og derfor var tvunget til at samarbejde med Venstre og De Konservative, for som han sagde:

»Jeg kan også skære det helt ud i pap ved at sige, at hr. Frank Aaen og hr. Holger K. Nielsen ganske vist har bragt SR-regeringen til verden, men regeringen kan ikke bruge hr. Frank Aaen og hr. Holger K. Nielsen til at lave politik med. Det er situationen, og den situation agter vi i Venstre at udnytte til at skaffe os selv størst mulig indflydelse og så stærkt som muligt trække regeringen i liberal retning.« Citat slut.

Meget tyder på, at det er denne skarpsindige analyse, hele Venstres og dermed også deres konservative støttestrategi har været bygget op på frem til de afgørende forhandlin-

ger om regeringens pinsepakke: Regeringen kunne ikke få en aftale med SF og Enhedslisten, og derfor måtte den komme til Venstre og De Konservative! Derfor sad man bare og ventede og ventede og ventede.

Men nu gik det anderledes, og jeg kan kvittere for aftalen om pinsepakken. Socialistisk Folkeparti og Enhedslisten viste det nødvendige mod og den nødvendige politiske spændstighed til at tage et ansvar for den nødvendige politik. Dette politiske mod og denne spændstighed har Venstre og De Konservative helt åbenbart ikke. De ønsker fortsat kun at dele milde gaver ud, at det skal være juleaften året rundt.

Men det fortoner sig fortsat i mørket, hvad Venstre og De Konservative egentlig vil. De siger ganske vist, at der er behov for en økonomisk stramning, men det må ikke gå ud over boligejerne, bilejerne, pensionsopsparerne, de lavtlønnede, de højtlønnede, de unge familier, pensionisterne, erhvervslivet, de tyndtbefolkede områder eller andre hårdtprøvede og forfulgte minoriteter.

Jamen hvem er det så, der skal bære byrderne fra den økonomiske opstramning? Er det alene den enlige arbejdsløse hundeejer, der er på bistandshjælp, bor til leje, vel fortrinsvis i København, kører på cykel og ikke sparer op til pensionen?

Der må jo virkelig være noget at komme efter her, og de indflydelsesrige særinteresser, der knytter sig hertil, er vel heller ikke så højtråbende som dem, V og K åbenbart lytter meget til. Det er åbenbart vigtigere for V og K at være venner med alle end at samarbejde om den nødvendige politik.

Men kan regeringen nu også tillade sig at bruge det flertal, den har sammen med Enhedslisten og SF? Med hensyn til det kan man blot konstatere, at flertallet bag pinsepakken jo alene er det flertal, som viste sig i danmark, og som danskerne valgte ind i folketinget den 11. marts, hverken mere eller mindre. Og sådan skal det også være. I 1993 blev »Ny Kurs«-skattereformen vedtaget med 1 mandats flertal.

Men er V og K imod, at snævre flertal om nødvendigt må bruges? Ja, lad os spole tiden tilbage til den 10. marts, lad os lave det tankeeksperiment: at de borgerlige partier havde fået 1 mandat mere end Socialdemokratiet, Det Radikale Venstre, Socialistisk Folkeparti og Enhedslisten, altså at de borgerlige partier var blevet afhængige af Dansk Folkeparti og Frem-